

BOGDÁN JÓZSEF VERSEI

ABLAK

Kinéztem az ablakon,
és ugyanazt láttam,
mint a szobámban.
Azután gyorsan visszaneéztem,
és ugyanazt láttam,
mint amikor kinéztem.
Évek óta ismételve ez
ezt a ki-be nézést, de semmi
változás.
Úgy szeretnék már egy ablakot,
olyan igazit, mint gyerekkoromban –
még ha tulipánok nem is nyílnának
a párkányán, de hogyha kinéznék,
szemem elé tárulna az a szépség,
amit már évek óta se idebent,
se odakint nem láthatok.
Úgy szeretnék egy igazi ablakot!

ESTI ZSOLTÁR

Testem nehezedik. Esteledik.
Ez a test estje. Az est teste
rám nehezedik: simogat, suttog,
velem tölti az estebédet.
Hívatlanul jött, s itt marad,
míg meg nem látja a hajnali kéket.
Sistereg, serceg, aludni nem hagy,

lidérceket láttat. Hess, hess, est
 ronda teste, hagyd el örökre szobámat!
 Helyetted jöjjön a fény, s nyelje el e
 sötétséget – Mehr Licht! Kiáltom én is.
 Hallja-e valaki könyörgésem?

BILLEGÉSEK

Van olyan nap, amikor beülsz nagymamád hintaszékébe,
 és billegni kezdesz, mint egy kisgyerek.
 A szádba gyömöszölöd hüvelykujjadat, gügyögni kezdesz,
 szélesen mosolyogni vagy hangtalanul sírni, és vered
 a hintaszék karját: ENNI, ENNI AKAROK, INNI, INNI
 AKAROK, MÉNNI, MÉNNI AKAROK, és észre sem
 veszed, vagy nem vagy tudatában annak, hogy már nem
 áll jól neked ez a játék. De neked határozottan jólesik.
 Nyüzsögnek benned a gyermekkori emlékek – egy
 vasárnap délután beültél nagymamád hintaszékébe, és
 billegni kezdtél: billegni, billegni, billegni. – Azóta sem
 csinálsz mást, csak billegsz, siratod a szép emlékeket,
 amikor még gyermek voltál, szép és büntelen, és Valaki
 tágra nyílt szemekkel figyelte minden billegésedet.

Anton Azbe: A fekvő öregember portréja, 1887